

תת"ע 2732/07 - מ.י. לשכת תביעות תעבורה שפלה נגד דוקאן עזאם

בית משפט השלום לתעבורה ברמלה

תת"ע 2732-07 מ.י. לשכת תביעות תעבורה שפלה נ' עזאם
תיק חיצוני: 52200583095

בפני כבוד השופט עמית בר
המאשימה - המשיבה
נגד
הנאשם - המבקש
מ.י. לשכת תביעות תעבורה שפלה
דוקאן עזאם

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם- המבקש, בתאריך 28.5.07 וזאת על פי סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982

טענות הצדדים

את בקשתו לביטול פסק דין תמך המבקש בתצהיר שהוגש.

עיקר טענותיו של המשיב הן טענה של עיוות דין מכיוון שלא התאפשר לו להתגונן בנוכחותו, שכן הדיון נערך בהעדרו.

טענה נוספת שטען היא כי ניסה להסדיר את הפקדת רישיון הנהיגה לאחר גזר הדין, אך לא הצליח לעשות כן.

כמו כן טען כי העונש שנגזר עליו הוא עונש חמור. בעקבות כך ביקש לבטל את גזר הדין.

המאשימה התנגדה לבקשה תוך שטענה לחלוף זמן וחוסר תום לב, שכן מדובר בדוח משנת 2007.

עוד טענה כי מכיוון שהמבקש סרב לחתום על הדוח, אין לו לבוא בטענות אלא לעצמו.

דין והכרעה.

לא מצאתי מקום להיענות לבקשתו של המבקש לבטל את פסק הדין.

סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כך:

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את

הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

על כן, על בית המשפט לבחון האם הייתה למבקש סיבה מוצדקת להימנעותו להתייצב לדיון ולהשפט בפניו. בנוסף, על בית המשפט לשקול האם ישנו חשש שיגרם למבקש עיוות דין.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03), פסקה 8:

" **יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית**

המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו...."

המבקש בחר שלא להתייצב לדיון ובכך הדבר נחשב להודיה.

התצהיר שהגיש המבקש מלמד בסעיף 2 כי המבקש בחר שלא לחתום על הדוח שמסר לו השוטר, בחר שלא לקבל את הדוח לידי ובוחר גם כן שלא להתייצב לדיון.

סעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כך:

" **סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות (תיקון מס' 19) תשנ"ה-1995 (תיקון מס' 65) תשע"ב-2012**

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או כעבירות מינהליות או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

(1) ,,,,;

(2) נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

לכן, ראה השופט שדן בכתב האישום, באי התייצבותו של המבקש לדיון, הודאה בכל עובדות כתב האישום. ובצדק עשה עמוד 2

כן.

לכן אני קובע כי לא היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המשיב לדיון.

הטיפול בהפקדת רישיון הנהיגה.

בנוסף טען המבקש בתצהיר כי לאחר גזר הדין "ביקשתי לטפל בענין כולל הפקדת רישיון" סעיף 3 לתצהיר.

כמו כן טען בסעיף 5 לתצהיר כי " כל נסיונותי לטפל בענין ההפקדה לא צלחו "

לדבריו ניסה להפקיד את רישיון הנהיגה ללא הצלחה. ניסיונותיו של המבקש להפקיד את רישיון הנהיגה מלמדים על קבלת גזר הדין.

לא פורטו בבקשה המועדים בהם קיבל את גזר הדין ומתי הוגשה הבקשה לביטול שצריכה להיות מוגשת בתוך 30 יום מקבלת גזר הדין.

כמו כן לא פרט המבקש את המועדים בהם ניסה לבצע את הפקדת רישיון הנהיגה ולא הצליח לעשות כן.

הדבר כאמור מלמד כי המבקש אינו טוען לכך לחשש לעיוות דין, אלא לחוסר השלמה עם התוצאה העונשית שנבעה מאי התייצבותו בחלוף שנים רבות.

אין חשש לעיוות דין

בנוסף, לא התרשמתי כי ישנו חשש ממשי לעיוות דין מתוך הנתונים המופיעים בבקשה.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם(25.3.18) נכתב כך:

" **על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.**

המבקש לא הצביע על חשש לעיוות דין.

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

לעניין זה ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם(25.3.18) (להלן- רע"פ סאלם):

" **אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות,**

עמוד 3

שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

לאור האמור;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו;

משמדובר בשיהוי ארוך של 15 שנים שלא ניתן לו כל הסבר.

משמצאתי כי המבקש סרב לקבל את הדוח לידי ובחר שלא להתייצב לדיון.

מצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחת.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשפ"ב, 16 מאי 2022, בהעדר הצדדים.